

[Østergaard.]

være interesseret i, at NATO fungerer efter sin hensigt, nemlig ved sin blotte tilstedeværelse at virke hindrende for, at en konflikt i det hele taget kommer til udbrud.

Et isoleret dansk forsvar ville i øvrigt af mange forskellige grunde være nytteløst, og dertil kommer, at den direkte og kontante våbenhjælp, vi får, kunne vi ikke undvære ved opbygningen af det danske forsvar. Det NATO-samarbejde, vi er blevet medlem af, er et forsvarsfællesskab efter princippet én for alle og alle for én. Det giver en vis betryggelse, og i NATO-samarbejdet får vort beskedne bidrag en betydning, som det ikke ville have isoleret. Nu får det betydning, fordi det indgår som et bidrag i en større enhed. Og alt det opnår vi ved et bidrag på omkring 3,3 pct. af nationalproduktet. Vi har vist nok lov til at sige, at det er en billig forsikring, måske lige billig nok. Vi ved jo, at den direkte kommentar, som general Norstad har givet til forsvarsforliget, går ud på, at han er noget skuffet over, at Danmarks bidrag ikke kunne være større. Men altså, jeg er tilfreds med, at det kan noteres, at der nu er enighed om NATO-politikken og den forsvarspolitik, der er en følge deraf.

Et andet punkt, hvor jeg også kan notere tilfredshed, er vedrørende selve lovforslaget. Jeg kan udtrykke min tilfredshed med, at det er blevet ændret betydeligt. Jeg tænker her på ministerens oplæg i fjor med § 9, som var en udpræget bemyndigelsesparagraf, også for omfattende. Vi er tilfreds med, at det er blevet ændret derhen, at der bliver faste rammer for de tre værnsgrenes forhold. Der ligger en stor betyggelse og en stor værdi deri.

Jeg vil så gå over til at sige lidt om enkelthederne. Da ministeren forelagde sit og regeringens udkast i fjor, blev der gjort nogle bemærkninger om, at det var grundlaget for det rammebeløb, som forslaget indeholdt, 935 eller 985 mill. kr., hvilket

udgangspunkt vi nu vil tage. At leve op til de militære NATO-sagkyndiges ønsker ville koste omkring 300-400 mill. kr. ud over det, som forslaget indebar. Det var det samme som at sige, at det var helt umuligt at leve op til sagkundskaben på dette område. Jeg vil imidlertid gøre opmærksom på, at vi ret hurtigt fik et andet oplæg fra NATOs hovedkvarter. Jeg tænker her på den skitse, der kom til udtryk i general Schuylers forslag, som egentlig indebærer, at de vigtigste ting kunne opnås ved en merudgift ikke på 300-400 mill. kr., men et sted omkring et par hundrede mill. kr. Jeg nævner det bare som en venlighed over for dette forsvarsforlig. Den merudgift, dette forsvarsforlig indebærer, altså de 70 mill. kr., kommer i hvert fald i en bedre belysning, når vi sætter de 70 mill. kr. i forhold til general Schuylers 200 mill. kr. i stedet for at sætte dem i forhold til 300-400 mill. kr.

I øvrigt skal jeg ikke gå ind på enkelthederne; dem har den ærede foregående taler jo været inde på. I forhold til forslagets 2 brigadegrupper får vi nu 2¹/₃ gruppe. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg personlig har ment, at vi burde have 2²/₃ gruppe, men jeg er naturligvis fuldt tilfreds med den ombytning, der finder sted fra almindelige brigadegrupper til panserbrigadegrupper, og med den forbedring og effektivitetsforøgelse, der ligger deri. Og så har vi samtidig lavet det så udmærket, at det egentlig bliver skrevet på forsvarshjælpens regning.

Angående søværnet skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Dets udvikling er jo præget af det nybygningsprogram, der finder sted i øjeblikket; det merbeløb, der bliver til søværnet, bliver jo halvdelen af det, general Schuyler har forudsat, og der kunne vel ikke blive mere til det under de forhold.

Med hensyn til flyvevåbnet er der også blevet hugget en hæl og klippet en tå. Det er ellers ikke meget, vi mangler i at have fået et flyvevåben efter NATOs ønske. Det havde vi egentlig fået, hvis vi